

Boštjan M.
Zupančič

*L'amour, c'est de donner
ce qu'on n'a pas.*

Lacan

1960

Nekatere od teh sedanjosti

Kako zlahka daješ od srca.
Ob nezapadlem snegu
pregane tvoj stisk
prostor v meni.

*

Ko sem te prvič objel,
je nekje v gori padel z bukve zadnji list,
čisto počasi se je zazibal skozi zrak.
Neka majhna, kosmata žival
se je zganila v brlogcu.
Zadrgetala je zvezda v svojem preminutju
in nekaj je potrkalo
na dno prostora.

*

Hodiš po mojih pokrajinah,
poljubljaš moje jutranje zarje,
razlivaš se po mojih suhih strugah,
dežuješ po moji duši.
Ihtiš v meni.
Si
jaz.

*

Kadar se ljubezni zgrinjajo nadme,
takrat za nepredirnimi oblaki še sije
(kaj sije?)
in moja roka plaho seže k tebi
v priprošnji,
da bi zajokalo neizhteno gorje.
Tvoj stisk razžarja toliko,
da imam poslej dovolj za vsakogar:
scela si v meni tako,
da več ne morem reči jaz.

*

Poprej je bil to val v Avalonu,
kjer še zdaj stoji hiša.
Grajena je bila v spomin na naju
in v njej še zdaj diši po sveže opranih rjuhah.
Napravljen je bil carski rez preko
vsega sinjega neba.
Tam je trda sprijeta mivka,
na katero se zgrinjajo skrušeni spomini
(glej oklepi morskih pajkov!):
v Avalonu ni oblakov,
tu se zgrinjajo ljubezni izza sonca.
Odkar sem v tebi tako,
da več ne moreš reči ti.

*

Tvoje telo so s stebri obkroženi atriji,
v katerih dežuje na moje bele strasti
in tvoja duša je kolonada:
ob mirni temnozeleni reki
se angel poslednjič ni ozrl
in izginja v sinjem nasmehu.
Zadaj je nebo.

*

Globoko spodaj, praviš,
je neprostor,
v katerem nisi več.

Sam.

Oblak.

Poljubi svojo posamičnost,
ki nanj namiguje:
ljubezen je minljivost večnosti.
Ah, če bi ljubila
zgolj spoznanje . . .

*

Preden sem te ljubil,
so stvari imele imena in
ljudje so se izrezovali iz prostora:
dogodki so odzvanjali kot strkljani kovanci.
Sedaj je vse eno.
Lahko te pobožam v lastnem srcu.

*

Koliko let bom poslej živel
po tvoji podobi?
Kaj,
če kdaj,
mi ugasne tvoj nasmeh,
se odpoljubi tvoj objem
in izdahne tvoja navzočnost?
Je onstran tebe še kaj?
In čas, je sploh še?
Moje vsemirje se je prenehalo širiti:
moja pesem boža notranjo stran prostora.

*

Razprostrl sem bolečino
in jo razprl v medzvezdne prostore.
V meni je protiprostor,
ki golta čas.
Obrnil sem se na zven,
a tudi tvoja roka na mojem čelu ne odpravi
bolečine v grlu.
Zato vem,
da sva od daleč;

tam za orbitami je najino vsemirje
in tam so še drugi iz Cafféja Dante,
en sam nepoosebljen poljub.

*

Že tvoj prvi objem
je bil le medel spomin
na nek davni in vseobsegajoči
poljub sveta.
Od tedaj je vsaka nežnost
domotožna kaplja.

*

Najina govorica ni od tega sveta,
kadar sva skupaj, živiva samo še zaradi poteka časa:
gola vljudnost do pričakovanega,
ker najino domotožje obuja nek
prihodni kraj.

*

Scela si v meni,
da poslej ne morem več reči jaz.
Nimam od kod.
Je moja duša niša, kajne,
kadar te pobožam po laseh.
A kaj dokazuje prst,
ki pritiska za grlom,
kakor da me prej sploh ni bilo?

*

Klesalo me je od znotraj,
da je nastala niša za to vrtnico.
Sedaj so baročni zvoniki preoglati
in celo žima na loku pregroba.
V grlu tiči krik galeba
na obzorju med Thiro in Kairom.
En daljni val se lomi v mojem imenu.

Ha, kaj ostaja sedaj od nežnosti
in čistih izrezov oči,
ko se sam in golorok ruvam
z bogom.
Moje bolečine je dovolj za vse čase.
Mar naj izrujem grlo
in ga vržem psom?

Ko boš spet spenjen val,
bi šla naprej.
V zazidani niši bo ostala
brez duše
vrtnica.

*

Ko moja pesem plahuta ob prostor,
vem,
da onstran tvojih poljubov ni nič več:
niti strast ne prekrije spoznanj
o preteklih stičiščih
tostran vsega, kar se dogaja
med nama.
Kako le se bo zrušil svod,
kako se utrne ves prostor,
kadar bom od žalosti,
gol na zemlji,
zajokal za tabo.

*

Če me razbiješ spet v ločene celote,
se izplaknem iz resnice
kot spenjen spomin
na objem tvojih krhkkih rok.
Sedaj živim,
ker sem celostnost,
ki si ti.
Brez tega mi niti umreti ne bo več treba.

*

Moja žalost ni nikjer doma,
pričenja pozabljati sama sebe,
po pomladanskem asfaltu prši dež,
brstiči drhte,
a vame legajo nerazvezani septakordi.

Če te ni.

In če si,
sem jezen,
ker nisi angel,
da bi se vrnila k tebi
na dom.

*

Ubijal sem v tvojem imenu
in skrhal svoj meč,
od krvi so lepljive moje roke,
ker sem sekal zate in
prebadal v tvojem imenu.

Imenu, ki ga ne morem izgovoriti:
glej, tam odhaja moja ljubezen,
izgnal sem jo iz templja
in za njo zapahnil težka vrata.

Iztrgal bom svoje grlo
in ga vrgel psom.

*

(Prosto po Byronu)

Glej, vse minilo bo, in ti in jaz,
minil bo svet, prešel bo čas
ter le nagrobni kamen črn,
prazne oči in v srcu trn.
To pa ne bo prešlo, kar je med nama,
in pesmi te – ljubezen sama.